

РОЗДІЛ 1

ВПАЛА ЗОРЯ

Зорі блискали з неба, холодні та байдужі. Здавалися якимись несправжніми, наче гірлянди малесеньких вогників. А над рівниною розлилася синя, як чорнило, ніч, перетворюючи все живе на землі на безликі тіні. Десь злетіли сполохані птахи, сонно шелестіла під легеньким вітерцем трава, неподалік дзюрчав струмок.

Тім лежав на землі, вкритій килимом із сухої соснової хвої, відчуваючи холод і вогкість, що пробирали до кісток. Він досі чув відлуння того голосу з його сну. Голос був знайомий... Можливо, то говорив Тимур Святков, а може, Йозеф... Чи навіть Мікаель. Або ж той загадковий чоловік у срібній масці. Але чи сон то був? Тім пам'ятав лише

неозорий космічний простір і низку сузір'їв, що неквапом змінювали одне одного, — яскраві, мерехтливі вогники, припорошені космічним пилом... І зараз голос, як і тоді, тихо дзвенів у вухах, ніби долітав із паралельного світу.

Але поволі звичні, знайомі звуки вийшли на передній план: поруч у газовому пальнику стугонів вогонь, підігриваючи казанок із водою. Скидалося на те, що Валерійович, який тепер опікав їх із Селестиною, знову пішов у розвідку. Кожні дві години він оглядав околиці, особливо вхід у Розкол — тунель, що виводив із дволикої долини в реальний світ.

Про цей лісовий закуток ніхто не знав; колись Віталій Криль і Тимур Святлов часто ходили у розвідку разом і одного разу натрапили на цю невелику долину. Здавати її лунатам не було сенсу — вони не знайшли в ній цінного міленіуму — і вона загубилася б серед сотень подібних покинутих долин. Тому розвідники домовились напровсяк нікому не розповідати, де вона розташована. Тут були самі голі скелі та невеличкий лісок. На його узліссі вони зараз і сховалися. Коли Тимур почав працювати на Йозефа, голову Дому Сяйва, їхні шляхи з Валерійовичем розійшлися, проте ця долина лишилася як спогад про дружбу. Напевне, тренер частенько тут бував, бо у сховку під корінням старого дерева знайшлося все, що потрібно для життя в польових умовах: намет, спальники, газовий пальник і балони з газом, запас продуктів — сухі каші, в'ялене м'ясо, сухофрукти, горіхи, цукор, чай.

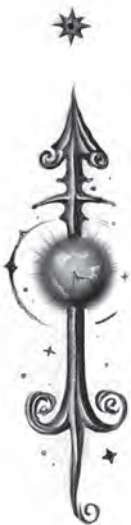
Дрімоти як і не було. Тім устав із постелі, сів біля пальника, зняв кришку з казанка, засипав туди півпакетика чаю, що пахнув сушеною м'ятою. Мимоволі згадав, що

Тимур точно заварив би свою улюблену каву. Або нарікав би, що знову мусить сьорбати остогидлий чай.

Хлопець сердито труснув головою. Нічого, Йозеф ще заплатить за те, що вчинив! Скільки вже разів Тім прокручував свою останню розмову з клятим стариганом і просто шаленів від люті й безсилля. Аж зубами скреготав. Так міцно стискав кулаки, що кісточки білили. Але зараз треба заспокоїтися й зосередитись на розкритті своєї таємниці.

З раптовою тугою Тім відчув, що його невблаганно тягне у Ранній Світ. Знову побачити людей-зір, поговорити з Арракіс, пройти вузьким кришталевим мостом, прогулятися серед срібних дерев із червонястими плодами. Тім був упевнений, що тепер, коли він став хранителем Першої Таємниці, ранні завжди радітимуть, коли б він не прийшов.

Але брама з двома гербами не відчинилася. Тім мимоволі озирнувся на намет, який вони поставили разом із Валерійовичем, і знову спохмурнів. Атож, річ у Селестині. Ця дівчина з фіалковими очима, якою він уже стільки часу марив, стала його прокляттям. Тім пригадав, як нещодавно він, білий дракон, ніс її кволе людське тіло над лісами й луками, над річками та скелями, то пірнаючи у вузьку ущелину, то злітаючи над високими горами, поки не виврався з гірського краю, де відбувався жорстокий місячний обряд. Часом, коли він згадував, кого несе над землею, у нього з'являлося бажання просто розтиснути лапу... І він, нажаханий, ловив себе на тому, що ледве стримує гнів. Адже це через Селестину його друзі — Морж і Гемма — зараз сидять у полоні в лунатів! Коли він мав тваринну подобу, усі його почуття набували неймовірної, колосальної

сили — хотілося все трощити й руйнувати, і ця лють, що раз по раз спалахувала, завдавала неймовірного болю.

Судячи з усього, лунати були наготові й одразу ж метнулися за ними навздогін — найпевніше, вони таки здогадувалися, що він допоможе Селестині. Тім бачив, що кілька десятків «підмісячних» зграєю сунуть за ним із величезною сріблястою сіткою. Іноді вони підлітали доволі близько і силкувалися накинути на нього тенета, але Тім встигав ухилитися і ще швидше мчав уперед.

Для переходу в таємну долину Валерійович обрав дике, безлюдне місце — покинутий кар'єр, скраю якого височіли дві старі вежі з коронами із зубців та майже зруйнована церква, — усе, що лишилося від давно зниклого поселення. Тім пірнув за ці вежі й каменем полетів униз, туди, де серед густих хащів на нього чекала терна. Спочатку все йшло добре: перехід минув успішно, Валерійович прийняв на руки Селестину, досі нестямну. Тім перетворився на людину, запустив навколо себе багатогранник, маючи намір перенести всіх трьох у Ранній Світ... Але опинився біля знайомої брами з гербами. І вона була зачинена — люди зорі не впустили його!

Повернувся Валерійович. Тренер поглянув на хлопця, обережно зазирнув у намет і лише потім підсів до пальника.

— Ну що? — понуро запитав у нього Тім, ставлячи на стіл кухлі. Хлопець не знав, як поводитися: з одного боку, все-таки хвилювався за Селестину й навіть співчував їй: лунати зрадили її, хотіли вбити, підло нанесли їй тайнов'язь, що сковує лунастральну енергію. З іншого боку, після того,

що сталося в ущелині Аар, він мріяв послати дівчину якнайдалі й ніколи не згадувати про неї. І, правду кажучи, друге бажання дедалі більше брало гору.

— Схоже на те, що вона просто спить, — озвався Валерійович. — Дихає рівно... Втомилася.

— Що робитимемо? — запитав Тім. — Я все думаю за друзів. Вони в полоні, а ми тут... відпочиваємо.

Він зіщулився — надвечір повіяло холодом.

Валерійович помітив це й кинув хлопцеві згорнуту в тугий вузол ковдру...

— Візьми.

— Я не змерз.

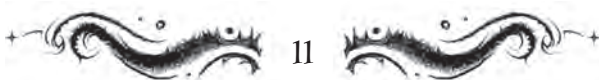
— Не вдавай із себе героя, — повчально мовив тренер. — Хоча ти й справді герой, не заперечую... — Він усміхнувся. — Не хвилюйся, ми обов'язково врятуємо наших друзів. Але спершу нам слід про все дізнатися і скласти чіткий план. Як бачиш, у нас не лишилося впливових друзів. І якщо ти раптом, не дай Всесвіт, потрапиш до рук лунатів... тоді все, гаплик. Навіть Йозеф не врятує.

— Та від нього я точно нічого не чекаю! — з ненавистю процідив Тім. — Та мені все одно потрібно пробратися у Дім Сяйва. Тепер же в мене є справа...

— Та чув, чув, — сухо кинув Валерійович. — Матрикс усе розповів мені... Але навіть не думай, що я радий. Те, що ранні довірили тобі Першу Таємницю, мене, правду кажучи, здивувало... Не тому, що я вважаю, ніби ти не гідний цього, ні. Але такі секрети небезпечні, бо від них залежать долі світів.

— Небезпечні для кого?

— Передусім для тебе, Тіме. Для тебе... До речі, ти не

забув? Нам потрібно вирішити, що робити з нашою лунастрою. Ти мушиш поговорити з нею, все пояснити...

Тренер замовк — запона із тканини відсунулася вбік, і з намету вислизнула Селестина.

Вона уважно роззирнулася, оцінила поглядом обох, відтак дістала з кишеньки шортів невеликий гребінець і взялася, наче нічого й не сталося, розчісувати волосся. Навіть у сутіні ночі вона здавалася спокійною, ніби й не падала нещодавно зі скелі та не летіла потім у лапах білого дракона.

— Як там твоя тайнов'язь, зійшли малюнки? — запитав Валерійович.

Дівчина непевно знизала плечима:

— Лишилось трохи...

— За кілька днів зовсім зникнуть, — запевнив тренер. — Знову зможеш літати. А ти бачила свій рюкзак? Мені вдалося забрати його з вашого намету... Коли почався обряд, усі побігли дивитися...

— Розумію... Дякую! — раптом розчулено промовила дівчина. — У мене там є дуже особисті речі. Я б не хотіла їх втратити.

Тім закотив очі — либонь, ще один гребінець.

— Так, і ще ось що, — продовжила вона, — я вже пробувала піднятися над землею... все гаразд.

— Їсти хочеш?

— Спасибі, поки що не дуже.

— Тоді випий чаю. Тіме, у нас знайдеться ще один кухоль?

Валерійович виразно поглянув на хлопця. Але той не хотів брати участь у розмові. Зненацька його охопило дивне збентеження — наче це він був винен перед Селестиною, а не вона перед ним. І через це ще дужче розсердився.

Валерійович вирішив узяти справу в свої руки:

— Ну, ви тут побалакайте, а я поки що піду роздивлюся... — І пірнув у темряву, хоча всього лише кілька хвилин тому повернувся з розвідки.

Селестина одразу сіла до багаття навпроти Тіма і вп'ялася в нього очима.

— Де це ми?

— У безпеці, — похмуро кинув хлопець, зиркнувши на неї таким зневажливим поглядом, на який тільки спромігся. Їхні очі зустрілися, і в серці йому знову закипів гнів.

Проте Селестина перша відвела погляд. Розгублено гмикнула:

— Щось несхоже. Цікаво, чия це долина?

Тім не відповів. Селестина теж мовчала — дивилася на вогонь, міркуючи про щось своє. Попри все, йому було цікаво, про що вона думає. Що думає про лунатів, про їхнє рішення позбутися її...

Нарешті він не витримав і крадькома зиркнув на Селестину. Вона зараз же це помітила.

— Якщо хочеш запитати, чи знала я, що Алекс так учинить, то ні, не знала. — Селестина підхопилася й труснула руками, розминаючи затерплі кисті рук. — Але я здогадувалася, що чорним драконом не стану.

Тім недовірливо нахилив голову:

— Як це?

— Я ненавиджу Місяць. І вони це зрозуміли. Я маю на увазі містрес — Медею і Монею, і свого вітчима. — Дівчина хихикнула. — Та інших. Ось чому вони поставили на Алекса.

— Навіщо ж ти тоді пішла на випробування?

Селестина холодно примружила очі:

— Хотіла побачити, як далеко вони зайдуть. Упевнитися, що програла. Дізнатися про їхні плани... Не сумніваюся, що в них ще чимало приховано про запас... Та все ж таки я не сподівалася, що вони не доведуть мій обряд до кінця.

— Виходить, що він теж забрав твоє призначення? — холодно усміхнувся Тім, підводячись. — Алекс?

Селестина кинула на хлопця важкий погляд:

— Це зробив ти, Тіме. Я мала стати зоряним драконом. Сильвебром. І разом із батьком перелетіти через мармурові зубці Фамагусти.

Тім сердито пирхнув:

— Твій батько вважає інакше. — Він замовк, помітивши, що говорить про Тимура Святова в теперішньому часі. Вкрай розгнівавшись, хлопець відкрив було вже рота, аби бовкнути щось уїдливе, але так і завмер: по обличчю дівчини котилися великі сльози. І вона й не збиралася приховувати це, їй було байдуже...

Повернувся Валерійович, вигляд мав схвильований. Він повідомив, що помітив неподалік два маяки-розвідники, але ближче підкрастися не ризикнув.

— Схоже на те, що ця таємна долина тепер розсекречена, — задумливо промовив він. — Селестино, на тобі, мабуть, є якась мітка. Інакше хтозна, як вони пронюхали про це місце...

Дівчина зіщулилася, обхопивши себе руками за плечі.

— Може, вони підготувалися на випадок твоєї втечі ще до обряду, — міркував уголос Валерійович. — Швидше за все, мітку вплели у візерунок тайнов'язі.

— Ну, тоді добре, що їхня тайнов'язь уже не працює.

Селестина легко піднялася в повітря, зависла ненадовго і плавно опустилася на землю.

— Якщо так, то треба якнайшвидше звідси вшиватись, — вирішив тренер. — Завтра спробую ще раз зв'язатися з Матриksom, щось він не відповідає... Можливо, сховаємося в одному будинку, про нього точно ніхто не знає. Хоча тепер годі бути в чомусь упевненим... Проте іншого виходу я не бачу. — Він стенив плечима. — Тіме, що ти думаєш із цього приводу?

Той одразу підвів голову:

— Треба пробиратися до Фамагусти всім разом і спробувати знову перелетіти через зубці. Хай там що, а ми мусимо потрапити до ранніх.

Селестина усміхнулася, але промовчала.

Валерійович сердито похитав головою, явно не схвалюючи такий ризикований план.

— Зубчасту браму постійно пильнують. Лунати нас не пропустять. Отже, цей варіант поки що не розглядаємо. Але й тут залишатися не можна...

— Є один закуток, де нас точно не знайдуть, — озвалась раптом Селестина. — Наша з батьком таємна долина — Перлина.

Валерійович усміхнувся, але нічого не сказав.

— У Перлині ледве поміщається невеличка хатина, оточена деревами... Але місця нам вистачить. І Йозеф про неї нічого не знає. Батько нікому не говорив навіть про розкол, який привів нас у цю долину.

— Ти пам'ятаєш знак терни? — запитав Валерійович.

— Звісно. Але потрібен місячний пісок, а в мене його немає.

Селестина із сумнівом оглянула картату ковдру, яку накинула на себе, — навіть її Валерійович позичив.

— Про це не турбуйся, — сказав тренер. — За який час ти зможеш перемістити нас туди?

— Хвилини дві-три.

— Чудово. Отже, у нас щойно з'явився запасний план.

— А як же наш початковий план? — втрутився в їхню розмову Тім. Але дивився він тільки на тренера. — Ми повинні не тікати, а нападати! Час спливає, треба врятувати Моржа і Гемму, вони ж у полоні! Хтозна, що там ще придумали ці лунати...

Наче у відповідь на його слова над галявиною з'явилася яскрава, іскриста пелюстка полум'я, схожа на комету, і почала описувати кола над їхніми головами, залишаючи після себе слід — кільця із диму, що повільно танули в темряві ночі.

Усі троє завмерли, боячись навіть повернутися. Тім допитливо спостерігав за пересуванням комети — він не знав, що станеться, якщо цей згусток полум'я торкнеться когось із них. Залишалось тільки поклатися на щасливий випадок та власні інстинкти. Либонь, це якась лунатська розвідувальна штука, тому краще не привертати її увагу.

Та несподівано комета втратила до них інтерес, піднялася високо над деревами, полетіла далі й незабаром сховалася за лісом.

— Що це було?

— Комета-розвідник, — відповіла Селестина, і далі напружено дивлячись у той бік, куди полетіла ця дивна штуkenція.

Тім кивнув, подумки похваливши себе: вгадав, що це лунатський апарат!

— Ех, прощавай, улюблений куточок... — зітхнув Валерійович і, шкодуючи, оглянувся довкола. — Ну, шановна пані Селестино, — він подав дівчині мішечок, — малюйте терну.

Тім довго не міг заснути. Поруч сопів тренер, іноді протяжно похрюпуючи. Вони вляглися спати на відкритій веранді, а Селестина вмостила в хатині на канапі.

Тім дивився на темне небо, всіяне великими зорями. Розважався тим, що подумки створював із небесних вогнів малюнки — спочатку вийшло обличчя старого діда, потім обриси вовчиці, постать дівчини... дракон із піднятими лапами. Відтак вирішив скласти із зірок обличчя Арракіс, і вийшло напрочуд правдоподібно. Так само легко та швидко йому вдалося намалювати обличчя Арктура, Капелли, Муфрида і навіть старенької Ісіді. Він подумав, що, можливо, усі вони спостерігають зараз за ним із Раннього Світу.

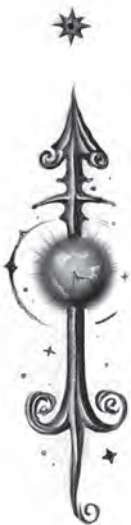
Йому раптом стало цікаво, чи спить Селестина. І якщо ні, то про що думає. Сам він міркував про те, що між ними постала ущелина Аар, а ще раніше — та клята зустріч на даху Танцюючого будинку в Празі... Як би він хотів повернути час і все відвернути, щоб нічого цього не було!

Аж тут через увесь небосхил пролетіла зірка і впала десь у лісі.

Тім одним стрибком схопився на ноги і витріщився в той край лісу. Інтуїція підказувала, що це не простий зорепад...

— Що ти там видивляєшся?

Селестина з'явилася зовсім тихо, як уміла тільки вона. Тім аж здригнувся.

— Не твоє діло, — буркнув він, знову опускаючись на дощату підлогу веранди.

Дівчина сердито цмокнула язиком. Сперлася ліктем на поруччя, пильно вдивляючись у небо.

— Не хвилюйся, сюди комети не дістануться, — сказала вона, не глянувши на нього. — Досі ніхто не знав про це місце, окрім нас із татом.

Спочатку Тім вирішив не розмовляти з нею, але, не витримавши й хвилини, запитав:

— То ти хочеш бути драконом?

— Чого б це? — пирхнула Селестина. — З мене досить.

— А все-таки? Я запитую цілком серйозно.

Селест гмикнула.

— Не знаю, — глухо відповіла вона. — Та й пізно про це говорити.

Тім скривився. З усього було видно, що він змагається сам із собою. Зважає якісь аргументи і побоювання.

— Твій батько напевно хотів, щоб ти перелетіла через зубці власними крилами, — нарешті мовив він, позираючи спідлоба. — Я впевнений. Тому я попрошу ранніх навчати тебе. Щоб ти теж стала драконом.

Селестина рвучко хитнула головою.

— Ти хотів сказати, якщо вони взагалі мене пропустять. Думаєш, я не здогадуюся, що ми стирчимо тут через мене?

Тім мало не кивнув, але стримався.

— Так, у нас був інший план, — буркнув він. — У будь-якому разі, я зроблю це. Не для тебе особисто, Селест. А на згадку про Тимура.

— Не треба за мене просити, — процідила Селестина.

Хоча сама була дуже засмучена. Зажурена. Настільки, що годі було це приховати.

Тім згадав про Дерево-ключ.

— До того ж у мене з'явилося інше призначення.

— Та невже? — східно перепитала Селестина. Та все ж допитливо зиркнула на хлопця: що це він задумав?

— Я отримав незвичайне завдання, от і все.

— Це таємниця?

— Можливо.

— Ранні тобі щось доручили?

— Можливо.

Якийсь час вони мовчали.

— Розкажи, що трапилося тоді з моїм батьком, — несподівано попросила Селестина. — Що сталося у Домі Сяйва?

Тім недовірко примружився: вона знущається чи що? Понад усе на світі йому не хотілося згадувати про те, що сталося. Тим паче що він знає про загибель Тимура тільки з чужих слів... Але фіалкові очі незмигтно дивилися на нього. Звісно, що Селестина від нього не відчепиться.

— Ніхто достеменно нічого не знає, — неохоче почав він. — Старий Йозеф стверджує, що Тимур напав на нього і втік із Міком... За іншою версією, цей старий паскуда перерізав Тимурові астральну нитку і... — Він не договорив.

Обличчя Селестини зненацька спотворила лють. Це було так несподівано, що Тім мимоволі відскочив.

— Я помщуся цьому паскуді, — з притиском кинула вона. — Він ще пошкодує, що вбив мого батька!

Тім скося поглянув на дівчину, але змовчав.

— Так, я знаю, Тимур мені нерідний батько. — Селестина на свій лад зрозуміла його збентеження. — Але він

дуже багато для мене зробив... Мабуть, усе. Він виростив мене, навчав, захищав. Навіть якщо він перший напав на Йозефа... отже, було за що. Тимур ніколи нічого не робить просто так, усе прораховує наперед. І, знаєш, він мій батько... і я завжди буду на його боці.

Тім знову промовчав. Він добре розумів почуття Селестини. Тимур і йому не був рідним батьком, та й познайомився із ним, можна сказати, зовсім недавно. Проте й Тім готовий був за нього боротися. І навіть мститися.

Селест розчулено кахикнула, немов хотіла сказати щось важливе.

— Я розумію, Тіме, ти маєш право сердитись на мене. Я ж підвела тебе. Ще й як підвела. Та все ж... — Вона на мить замовкла. — Та все ж таки я тобі вдячна. Ти врятував мені життя.

— Угу.

— Я вдячна. Справді.

І Тім не витримав — скипів.

— Та не треба мені твоєї вдячності! — просичав він, на силу придушуючи крик — не хотілося будити тренера. — Ти зрадила мене, Селестино! Там, в ущелині Аар. Я б ніколи... Я навіть припустити не міг, що ти будеш із ним, на його боці, і діятимеш його методами! І чого ти домоглася?! Минуло зовсім небагато часу, і твої кохані лунати зрадили тебе! Усе закономірно, чи не так? От тільки мої друзі тепер у полоні у твоїх придуркуватих колишніх друзів. Вони в небезпеці, можливо, у смертельній небезпеці, а я тут сидьма сиджу і нічого не можу вдіяти! Для тебе, може, це й нормально — наплювати на друзів, а для мене — ні.

Селестина зиркнула на нього з образою — її фіалкові очі мерехтіли гострим сріблястим світлом.

— Я зробила те, що слід було зробити, — сухо відказала дівчина. — Та що це ми все про мене та про мене? Ану сам пригадай: ти теж начхав на мене... Ти так красиво говориш, а сам забув, що відібрав моє призначення! А тепер через тебе загинув мій батько. І знаєш що? Я тебе за це ненавиджу, Князєв. Не-на-ви-джу.

Тім був готовий до цих слів, та все одно вони боляче вразили. У них крилася правда — гостра, як місячний диск, холодна й байдужа, наче зоряне світло. Дівчина, яка йому так подобалась, у яку він був закоханий, мало не вперше в житті так глибоко, так нестямно, яка так його захоплювала, полюбила його своєю вродою, вдачею, рішучістю, впевненістю, відчуттям внутрішньої свободи, — ця дівчина віддалялася від нього щомиті, з кожним промовленим словом, і прірва між ними дедалі ширшала, а голос його серця тихішав...

Тім не став нічого пояснювати. Не сказав, що він теж полюбив Тимура як рідного батька, що також ненавидить усіх, хто протистоїть їм, що йому теж болить. Дуже болить!

— Іди спати, — кинув він і знову відвернувся до неба. Далекі зорі були йому набагато ближчі, ніж дівчина, яка стояла поруч.

— Забула в тебе дозволу спитати! — відрізала Селестина. Та проте підвелася й пішла.

Тім відчув у її голосі прикрість, та навіть це не принесло йому задоволення. Святі зорі, як же він зараз її ненавидів!

Годину по тому Тім збагнув, що все одно не засне. Прокинувся Валерійович, дорікнув йому, що він не лягає

спочивати. Аби не сперечатися, Тім ліг просто на дощану підлогу веранди, накрився спальником, а коли тренер заснув, знову підвівся й сів на поруччя, звисивши ноги з іншого боку. З голови не йшла розмова із Селестиною та її слова: «Я тебе ненавиджу!» Важко було зізнаватися в цьому, але слова дівчини вразили його, глибоко поранили.

Небо над невеличкою долиною досі виблискувало міриадами зірок. Несподівано Тім згадав впалу зорю — довгий сріблястий розчерк — цікаво, куди вона приземлилася...

Він рішуче дістав багатогранник і підкинув його на долоні — той яскраво блиснув, готовий до будь-якої містики. Тім спритно запустив його і звично перетворився на зоряний вітер — чом би й не прогулятися трохи?

...Він шелестів у високій духмяній траві, продирався крізь колюче терня, шумів у верхівках сосен, плутався у листі дубів і грабів, поки не дістався до невеликого лісового озера, де на спокійному плесі мінилося місячне сяйво. Тім пірнув у воду і на мить став частиною цього сяйва, потім знову злетів у небо і рушив далі, до густих нетрів, на пошуки впалої зорі.

Йому не довелося довго блукати — великий білосніжний птах злетів йому назустріч і полетів поруч, повторюючи його рухи, і незабаром, повертаючи, злегка зачепив крилом.

Тім зрозумів той знак і, пружно опустившись на траву, став самим собою. Те саме зробив і птах, і обернувся на Арракіс. Сумовите обличчя містреси так само прикрашала тайнов'язь, по довгій темно-синій сукні, оздобленій яскравими, наче взятими з неба зірками, струмувала біла шаль, зашпилена брошкою чорноголових.

— Я рада, що ти здогадався вийти назустріч, — сказала Арракіс, ледь усміхнувшись. — Ти бачив впалу зорю?

Тім уклонився, приклавши руку до серця.

— Так, вельмишановна містресо. Відколи ми застрягли в цій маленькій долині, я постійно дивлюся на небо... До річч, зараз я вже не в долині, чи не так? Я летів до вас доволі довго.

Арракіс посміхнулася.

— Я дозволила собі трохи розширити простір, подовжила перехід... Зорі можуть це робити.

— А що ще вміють зорі?

Арракіс похитала головою.

— Не про це зараз мова, Тіме. Ми доручили тобі серйозну справу — ти мусиш розгадати Першу Таємницю. А ти ховаєшся в цій клітці. — Арракіс недбало показала рукою кудись позад Тіма.

— Ви не пропустили нас, — докорив хлопець. — Я хотів порадитися з вами, щоб ухвалити вкрай важливе рішення.

— Ми завжди раді тобі, Тіме. Але ти прийшов не сам.

Тіма образила ця фраза. Так, він прийшов із Селестиною, яка мала стати чорним драконом і яку мало не вбили лунати. І, без сумніву, вони й зараз її шукають! Тому їй треба сховатися у Ранньому Світі.

Тім набрався сміливості й випалив:

— Але ви мусите взяти Селестину до себе! Вона ж... ваша! Чорноголова. І їй загрожує небезпека. Вона має бути у вас!

Арракіс здригнулася, потім враз спохмурніла і на якусь мить у її погляді майнула розгубленість — щось їй вельми не сподобалося. Чи прикро вразило.

Вона ступила крок до Тіма й рішуче промовила:

— Не можна, Тіме. Ми дали слово, що навчимо одного лунастра — одного дракона. Другого навчатимуть вороги. Це традиція, що існує багато років.

Тім розумів, що не можна іти проти звичаїв іншого світу, та все-таки спитав:

— А чому б не навчити ще одного? Гм... запасного?

Арракіс заперечно похитала головою.

— Порушиться рівновага природи. Та сторона, яка більше візьме, більше і втратить — такий закон.

— Не розумію...

— Енергія світу складається із золотого та срібного, — терпляче пояснювала містреса. — Але не можна вийти двом білим драконам проти аурума або двом чорним драконам проти сильвебра. Порушиться рівновага, — ще раз повторила вона.

Тім примружив око.

— А якщо один дракон уб'є іншого до Години Затемнення?

Арракіс здивовано поглянула на нього:

— Ти хочеш убити того, іншого?

Тім роздратовано пирхнув.

— Я не нападаю першим, — запевнив він. — Але якщо Алекс нападе на мене, то я з ним битимусь. На смерть. Тому у вас має бути ще один сильвебр або аурум... Про всяк випадок.

Але містреса заперечно похитала головою.

— Ні, Тіме. Два дракони повинні вийти на Міст. Інакше Моста не вийде.

— Не можна довіряти лунатам! Вони легко пожертвували Селестиною, аби зробити одного зі своїх, не лунастра,

золотим драконом! Крім того, Селестина, як ніхто інший, гідна зійти на Міст. І Тимур цього хотів, але тепер його... немає. Нехай сильвебром стане Селестина, його донька. Для неї ця місія значно важливіша... І це багато важило для її батька.

Тім міцно стиснув кулаки. Він раптово зрозумів, що Тимур назавжди пішов із його життя, а він, як виявилось, встиг прикипіти до нього душею, вважаючи його справжнім батьком. І захист його дочки, Селестини, став для Тіма особливим завданням. Тільки так він міг віддячити Тимуру Святову за те, що той не відвернувся від нього у скруті, за те, що захистив, повірив у нього...

Арракіс наблизилась до хлопця й обережно взяла його за плече.

Її сумні очі тепер були дуже близько — у них він явно побачив тривогу. Але що її спричинило?

— Ми довірили тобі таємницю Першого Дерева Ночі, Першу Таємницю, — суворо мовила вона. — Утім, ти й сам — таємниця... Навіть для нас. Саме тому ми обрали тебе.

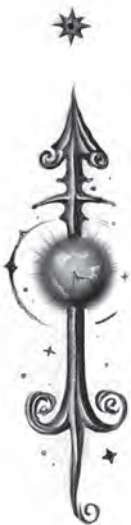
— А як же Селестина?..

— Ми обрали тебе, Тіме Князєв, — рішуче повторила Арракіс, відпускаючи його. — Ти мусиш знайти розгадку.

Тім хотів було заперечити, коли враз йому дещо цікаве спало на думку.

— Тоді я вважаю, що для розгадки цієї таємниці... — почав він і мимоволі лукаво усміхнувся, — вважаю, що для цього потрібна Селестина. Ви повинні взяти її до себе і навчити мистецтва «Восьми форм», аби вона теж стала драконом... Якщо захоче.

Арракіс пильно подивилася на нього — Тімові здалося, що у її великих чорних зіницях іскриться сміх.

— Ці хитрощі тобі не зарадять, Тіме Князев. Ми вже обрали тебе.

— Тоді хоча б скажіть їй, що це не я забрав її долю. Що ви самі мене обрали! І ще одне... я впевнений, що в Селестині теж криється розгадка вашої таємниці...

— Тобі подобається ця дівчина? — несподівано запитала Арракіс.

Таке питання заскочило Тіма зненацька.

— Та... ні, — протягнув він. — Ну, може, раніше... — Він затнувся і спохмурнів. — Просто Йозеф готував її до цієї місії, а я, виходить, порушив усі її плани. Я б не хотів їй заборгувати, — впевнено закінчив він.

— Йозеф — хитрий астр. — Темні очі Арракіс блиснули кригою. — Скажу тобі відверто, Тіме: ми йому не довіряємо.

— Але Селестина більше ніяк не пов'язана з Йозефом! — майже вигукнув хлопець. — Навпаки, тепер він її ворог. Наш ворог.

— Мені треба порадитися з іншими, — тихо й байдуже, наче відлуння, промовила Арракіс. — До ранку щось вирішимо.

Тім розплющив очі, огледівся і швидко підхопився. Невже це наснилося? Та ні, він відчував, що розмовляв з Арракіс насправді. Чи це його підсвідомість таки утнула з ним лихий жарт?

Валерійович давно не спав.

— Ну, які новини? — запитав він, простягаючи хлопцеві кухоль із гарячим чаєм. — Ти щось дізнався? Дві години лежиш із розплющеними очима. Я спершу злякався, та потім збагнув, що ти в трансі. У мандрах.

— Я був зоряним вітром. — Тім залюбки відпив гарячого чаю — змерз. — Чесно кажучи, я думав, що лечу над лісом.

— Щось мені здається, що ця долина, яку так передбачливо залишив собі Тимур, непроста... І назвав її он як — Перлина. — Валерійович скептично скривився. — Може, її стулки розкриваються, коли прилітають гості? А ті, хто всередині, наглухо закриті в її мушлі. Тобто вийти звідси можна тільки крізь терну... Ну, а увійде не кожен непроханий гість, хоч як би не поривався. То як, зустрічався з кимось із Раннього Світу? З Арракіс?

Тім здивувався, що тренер притьмом здогадався про його зустріч із містресою. Хлопець не став заперечувати:

— Треба чекати, що вони вирішать. Але якщо не погодяться, тоді... ми самі полетимо до Фамагусті. Пройдемо крізь зубці, хай там що станеться!

Тім чекав, що Валерійович знову почне суперечити, але той лише обачно кивнув.

— Добре. Ми якось потрапимо до Раннього Світу, якщо для тебе це так важливо.

